

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/22/2021
Identifikačné číslo spisu: 1512222900
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1512222900.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej, a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu JUDr. J. X., LL.M., so sídlom N. XXX, N., zastúpeného Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s. r. o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, proti žalovanému Mgr. Ing. H. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. X, S., o zaplatenie 996,74 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 42C 148/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2019, sp. zn. 4 Co 199/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. septembra 2019 sp. zn. 4 Co 199/2019 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 17. apríla 2018, č.k. 42C 148/2012-275 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 996,74 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 07.01.2007 do zaplatenia a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že výkon advokácie je jasne definovaný v zákone o advokácii ako zastupovanie klientov v konaní pred súdmi za odmenu. Vykonávanie činnosti advokáta označil za podnikanie podľa osobitných predpisov, podnikanie definoval ako „činnosť vykonávanú za účelom zisku“. Neprihliadol a nevykonal dokazovanie potvrdením Ing. A. J. zo dňa 12.06.2012, pretože toto potvrdenie bolo iba vo forme fotokópie, nikdy nebolo doplnené v origináli podania. Žalovaným tvrdenú skutočnosť, že odvolanie, ktoré podal žalobca v konaní 26Cb/70/2006, bolo okopírované z jeho odvolania, nemal za pravdivú, a to vzhľadom na odlišnosť štruktúry odvolania, ktoré podal žalobca, od odvolania napísaného žalovaným. Keďže sa žalovaný so splnením peňažného dlhu dostal do omeškania, súd prvej inštancie mu uložil aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 996,74 eur od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry č. XXXX/X/XX 07.01.2007 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspechu v konaní podľa ust § 262 odsek 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 25. septembra 2019 sp. zn. 4 Co 199/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. S poukazom na § 387 ods. 1, 2 CSP uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie vyslovený v prejednávanej veci považuje za správny a stotožnil sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku. V danej veci súd prvej inštancie správne posúdil rozloženie dôkazného bremena strán sporu a správne posúdil aj otázku jeho unesenia, žalobca preukázal uzatvorenie dohody o právnom zastupovaní žalovaného žalobcom v súdnom konaní Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 26Cb 70/2006, čím došlo k realizácii úkonu prevzatia prípravy právneho zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.) a taktiež k podaniu písomného odvolania žalobcom proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb 70/2006-47 zo dňa 25.05.2006 (§ 14 ods. 1 písm. g/ vyššie uvedenej vyhlášky). Naopak žalovaný žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal svoje tvrdenia o neplatnosti tohto právneho zastúpenia žalobcom a taktiež ani uzatvorenie dohody o právnom zastúpení bez odmeny. V spise Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 26Cb 70/2006 založené plnomocenstvo udelené žalovaným žalobcovi je dostatočne určité uvedením spisovej značky súdneho konania, keď rozsah tohto splnomocnenia nie je žiadnym spôsobom obmedzený.

2.1 Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa procesného postupu súdu prvej inštancie vo vzťahu k zmene subjektov na strane žalobcu, tieto odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené so zreteľom na právoplatné uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 42C 148/2012-62 a 42C 148/2012-200 v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co3/2013-102 a 5Co 294/2016-233 túto procesnú otázku riešiacu, s ktorých závermi nie je v danom štádiu konania oprávnený polemizovať. Odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú aj odvolaciu námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie venoval jeho odôvodneniu náležitú pozornosť, odôvodnenie obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré dospel k záveru o dôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto súd prvej inštancie aj správne interpretoval.

2.2 Pri úkonoch súvisiacich s postúpením veci z dôvodu miestnej nepríslušnosti z Okresného súdu Bratislava II na Okresný súd Bratislava V odvolací súd zistil, že dňa 16.02.2007 (č. l. 8) bolo upovedomenie o postúpení veci expedované obom stranám sporu. Keďže nešlo o zásielku adresovanú do vlastných rúk (nakolko nešlo o súdne rozhodnutie), v spise sa doklad o doručení tohto upovedomenia samozrejme nenachádza. Z obsahu preskúmaného spisového materiálu taktiež vyplýva, že posudzovaná vec bola konajúcej sudkyňi JUDr. Nemčekovej pridelená náhodným výberom prostredníctvom elektronického generátora dňa 21.02.2007. Žalovanému bola dňa 28.10.2012 do vlastných rúk doručená žaloba spolu s poučením, okrem iného aj o možnosti vzniesť námietku zaujatosti voči osobe zákonného sudcu. Nemožno preto dospieť k záveru, že vo veci konal a rozhodol nezákonný sudca. Prípadný odlišný výsledok iného súdneho konania v obdobnej veci nemá vplyv na preskúmanie správnosti napadnutého rozsudku odvolacím súdom, keďže vychádzajúc z ust. § 193 CSP nie je odvolací súd takýmto prípadným rozhodnutím viazaný. Preskúmaním obsahu predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalovaný bol súdom prvej inštancie riadne vypočutý na pojednávaní konanom dňa 17.04.2018. Vzájomnú žalobu žalovaného o zaplatenie nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie vylúčil na samostatné konanie uznesením zo dňa 29.07.2017 č.k. 42C 148/2012-315, právoplatným dňa 13.08.2019. O nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní, pričom nárok na náhradu trov odvolacieho konania mu nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e/, f/, § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Napadnutý rozsudok považuje za arbitrárne odôvodnený, zjavne nespravodlivý, zmätočný, nepreskúmateľný, svojvoľný, prekvapivý, nezákonný, protiústavný, nepresvedčivý a neracionálny. Namietal miestnu a vecnú nepríslušnosť súdu prvej inštancie, keď pôvodný Okresný súd Bratislava II žalovaného neupovedomil o postúpení veci Okresnému súdu Bratislava V, namietal tiež právo na zákonného sudcu, ako aj nedostatky procesného poučenia. Odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou, keď žalovaný poukazyval na to, že žalobca si nespĺnil povinnosti advokáta v zmysle § 18 ods. 1 až 3 zákona

o advokácii, nespĺnil si riadne informačnú povinnosť, klienta vopred neinformoval o cene za úkon právnej pomoci, výška odmeny nebola medzi klientom a advokátom vzájomne vopred odsúhlasená, advokát nedobromyseľne prepísal predtým učené podanie klienta do spisu a toto doručil súdu, advokát teda nekonal čestne a svedomito a preto mu nevznikol nárok na žalovanú odmenu. Dovolateľ poukázal na iné obdobné konanie na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 8C/351/2007, preskúmané aj Najvyšším súdom SR pod sp.zn. 7Cdo 54/2014, v ktorom bola žaloba zamietnutá. Dovolateľ tiež namietol zaujatosť členky senátu odvolacieho súdu JUDr. Anny Kašajovej, bývalej sudkyne a predsedníčky Okresného súdu Bratislava I, ktorá sa v minulosti opakovane sama namietla z dôvodu jej zaujatosti voči dovolateľovi, pričom v teraz prejednávanej veci túto skutočnosť zatajila. Dovolateľ nebol odvolacím súdom informovaný o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, hoci podaním na súd prvej inštancie zo dňa 20.04.2018 požiadal o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky na uvedené mailové adresy, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Dovolateľ na záver zopakoval celú odvolaciu argumentáciu.

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je podané dôvodne.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn.

IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Dovolateľ vo vzťahu k porušeniu jeho procesného práva odvolacím súdom v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta, že odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez nariadenia pojednávania, pričom dátum verejného vyhlásenia rozsudku mu neoznámil napriek jeho výslovnej požiadavke v podaní z 20. apríla 2018 (č. I. 274).

10.1 Z obsahu spisu vyplýva, že na odvolacom súde bol v prejednávanej veci 23. septembra 2019 verejne vyhlásený rozsudok.

10.2 Podľa § 219 ods. 3 CSP, vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

10.3 V prejednávanej veci žalovaný podaním doručeným súdu prvej inštancie 20. apríla 2018 (č. I. 274) požiadal okrem iného o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu na mailovú adresu Y.Y., J..Y.O. . V spise sa však nenachádza záznam svedčiaci o tom, že by odvolací súd túto žiadosť rešpektoval, a že by postupoval podľa § 219 ods. 3 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli v zmysle § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP (č.l. 323), avšak zo spisu nevyplýva, že by dal pokyn upovedomiť žalovaného elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, tak, ako o to požiadal podaním doručeným súdu prvej inštancie 20. apríla 2018 (č. I. 274).

10.4 Najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach (por. sp. zn. 3 Cdo 179/2010, 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, teraz § 420 písm. f/ CSP). V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 214 ods. 3 OSP o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 OSP požiadal o také doručovanie písomností (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 227/2013, 7 Cdo 192/2013, 4 Cdo 132/2017). Dňa 7. októbra 2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozhodnutie pod sp. zn. 3 Cdo 714/2015, publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 1., ročník 2016 pod číslom R 9/2016, ktorého právna veta znie: „K odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku) dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku požiadal o také doručovanie písomností.“. Na vyššie uvedených právnych záveroch zotrúva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a to aj za účinnosti novej právnej úpravy (por. § 219 ods. 3 CSP).

11. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že v kontexte celého súdneho konania ide o tak závažné pochybenie odvolacieho súdu nerešpektovaním § 219 ods. 3 CSP, ktoré znemožnilo žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Dovolanie žalovaného je preto v zmysle citovaného ustanovenia prípustné a zároveň aj dôvodné. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 C.s.p.).

12. Povinnosťou odvolacieho súdu bude opätovne rozhodnúť o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom povinnosťou odvolacieho súdu bude vysporiadať sa aj s otázkou namietanej zaujatosti členky senátu odvolacieho súdu JUDr. Anny Kašajovej, bývalej sudkyne a predsedníčky Okresného súdu Bratislava I, ktorá sa podľa dovolateľa v minulosti opakovane sama namietla z dôvodu jej zaujatosti voči dovolateľovi, pričom v teraz prejednávanej veci túto skutočnosť neoznámila, čo vyplýva aj z obsahu spisu.

13. Zároveň bude povinnosťou odvolacieho súdu svoje nové rozhodnutie aj riadne odôvodniť. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30). Porušením práva na spravodlivý proces pritom však nie je prípadné iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

13.1 Bude preto povinnosťou odvolacieho súdu reagovať špecifickou odpoveďou na konkrétne relevantné argumenty odvolateľa v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, keď žalovaný poukazoval na to, že žalobca si nespĺnil povinnosti advokáta v zmysle § 18 ods. 1 až 3 zákona o advokácii, nespĺnil si riadne informačnú povinnosť, klienta vopred neinformoval o cene za úkon právnej pomoci, výška odmeny nebola medzi klientom a advokátom vzájomne vopred odsúhlasená, advokát nedobromyseľne prepísal predtým učené podanie klienta do spisu a toto doručil súdu, advokát teda nekonal čestne a svedomito a preto mu nevznikol nárok na žalovanú odmenu.

14. Pokiaľ žalovaný poukazoval na iné obdobné konanie na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 8C/351/2007, preskúmané aj Najvyšším súdom SR pod sp.zn. 7Cdo 54/2014, v ktorom bola žaloba proti nemu založená na obdobných skutkových základoch zamietnutá, nemôže odvolací súd túto námietku odbiť stručným konštatovaním, že v zmysle § 193 CSP nie je takýmto prípadným rozhodnutím viazaný. Odvolací súd je povinný pri svojom rozhodovaní zohľadniť všetky rozhodnutia v skutkovo obdobných sporoch a ak dospeje k odlišným záverom, tieto musia byť podporené náležitou argumentáciou.

14.1 Rozdielna rozhodovacia prax súdu o „totožných“, resp. obdobných veciach nie je žiaduca. Zákonná formulácia princípu právnej istoty vyjadrená v čl. 2 CSP chráni hodnotu predvídateľnosti práva resp. súdnych rozhodnutí ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu. V zmysle odseku 2 citovaného článku je právnou istotou stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má (podľa odseku 3 tohto článku, pozn.) právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Inými slovami, princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnu istotu a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých prípadoch. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21.11.2017).

15. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.